

máhá se podle § 1203 obč. zák. a čl. 272 obch. zák. na žalovaném zaplacení benzínu, dodaného společností. Proti žalobě namítl žalovaný, že ho nelze považovati za společníka, protože spediční živnost provozoval jen Arnošt R. Nižší soudy uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Arnošt R. ujednal se žalovaným, že bude živnost ohlášena na jeho jméno, že bude jezdit s autem, začež bude dostávat mzdu šoférskou. Výtěžek dopravy súčtoval vždy se žalovaným a musily býti z výtěžku toho hrazeny splátky za auto a různé jeho součástky. Účty zněly na oba, Arnošta R. i žalovaného. Zisky nešly do majetku Arnošta R., nýbrž byly mezi ním a žalovaným vyúčtovány a byla hrazena jimi rezie podniku tím, že byl placen z nich provozovací prostředek. Stav byl tedy takový, že do společnosti vznesl jeden provozovací prostředek, druhý svou práci, a zisk jejich byl v tom, že jeden bral za svou práci odměnu ve formě šoférské mzdy, druhý získával tím, že ubýval mu splátkami z výtěžku dopravy jeho dluh za auto. I když některý účet nebyl formálně správně žalobcem vystaven na jméno obou společníků, byl mezi Arnoštem R. společenský poměr, totiž společnost výdělková ve smyslu § 1175 obč. zák. a to spediční.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Z § 1175 obč. zák. vyplývá, že k tomu, aby se spolčení považovalo za výdělečnou společnost, stačí ač výslovná ať konkludentními činy ujednaná úmluva k společnému vedení podniku. Stačí, aby byl stanoven společný účel sledovaný stranami, a aby byly poskytnuty prostředky k jeho opatření. Ostatní ujednání nejsou podstatná a chybí-li, lze je nahraditi dispositivními ustanoveními zákona, zejména i ohledně podílu na zisku a ztrátě. Nelze proto naproti třetím osobám nedostatek takových ujednání namítati. Vůči žalobci považovaly proto nižší soudy žalovaného právem za společníka.

Čís. 14314.

Nepřípustnost rekursu do rozhodnutí podaného jen proto, že jest opatřeno důvody, ač toho zákon nepředpisuje.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1935, R I 393/35.)

Konkursní komisař nevyhověv rekursu úpadcovu podle § 192 (3) konk. řádu předložil jej rekursnímu soudu k rozhodnutí. Usnesení své odůvodnil. R e k u r s n í s o u d odmítl rekurs. D ů v o d y: Stěžovatel stěžuje si jen do toho, že, ač žádal konkursního komisaře, by jeho rekursy předkládal vrchnímu soudu k rozhodnutí bez komentářů a vyjádření, komisař tomu nevyhověl a postupoval tak proti výnosu presidia krajského soudu v K. H. Vytýká, že konkursní komisař odůvodňuje svoje usnesení vydaná dle ustanovení § 192 odst. 3 konk. ř., zejména, když na svém rozhodnutí trvá. Podle § 192 konk. ř. jest sice ku stížnosti legiti-

mován každý účastník, který jest stížen rozhodnutím konkursního soudu nebo konkursního komisaře, pokud není rekurs v některém případě výslovně vyloučen. Úpadce však není stížen napadeným rozhodnutím v tomto smyslu a pokud si stěžuje na to, že napadené usnesení bylo také odůvodněno podle odst. 3 § 192 konk. ř., stěžuje si neprávem. Každá usnesení vydaná podle odst. 3 § 192 konk. ř. nutno odůvodniti již proto, že podle odst. 1 § 192 konk. ř. mohou býti v rekursu uváděny nové skutečnosti a nabízeny nové důkazy. Nerozhodno jest, zda setrvá se anebo změni se podle odst. 3 § 192 konk. ř. původní rozhodnutí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Opravným prostředkem lze napadati jen výrok rozhodnutí, ježto jen tento jest zúčastněn právní moci. Důvody jako takové nelze o sobě napadati, pakli se z toho nevyvozuje nesprávnost výroku, a důsledně není přípustné napadati rozhodnutí jen z toho důvodu, že jest opatřeno důvody, ač to zákon nepředpisuje, jakž tomu jest v případě, kde konkursní komisař, nevyhověv sám rekursu proti jeho rozhodnutí podle § 192 odstavec (3) konk. ř. předloží spisy rekursnímu soudu k rozhodnutí. Mínil-li rekurent, že přiřčením důvodů může utrpěti újmu tím, že rekursní soud by mohl jimi býti sveden osvojiti si je a dospěti k nesprávnému rozhodnutí, přehlíží, že domnělý vliv důvodů na rozhodnutí rekursního soudu o rekursu, jemuž konkursní komisař s odůvodněním nevyhověl, odstraniti nelze. Rekurs proti odůvodnění konkursního komisaře má proto jen účel, aby pro příště byl zabráněn takový postup konkursního komisaře, což není ovšem účelem řádného opravného prostředku, ano by šlo jen o theoretické pro souzený případ bezpodstatné rozhodnutí. Rekurs takového obsahu jest podle zákona nepřípustný.

Čís. 14315.

Rozhodnutí správce konkursní podstaty a usnesení věřitelského výboru o odporování právnímu jednání, dále usnesení konkursního komisaře, jímž vzal na vědomí usnesení věřitelského výboru o přístupu správce konkursní podstaty k trestnímu řízení pro maření exekuce jako soukromého účastníka a konečně přístup správce konkursní podstaty k dražebnímu řízení zahájenému proti úpadci týkají se konkursní podstaty a úpadce nemůže si do nich stěžovati.

Dohoda o uhrazovací jistině pro vybývání patronátních břemen není součástí zpeněžovacího řízení v konkursu. Patronátní jmění a s ním spojená patronátní práva náležejí do konkursní podstaty. Je-li následkem zaboru nemovitostí spojených s patronátem stanovena uhrazovací jistina k zajištění vybývání patronátu, jde o vylučovací právo podle § 12 konk. ř. Vlastník zabraného statku zůstává i nadále patronem, pokud mu zůstal kmenový zbytek statku, a může mu býti ponechána i správa tohoto oddělného jmění. Vlastník pozbývá patronátu, tudíž i práv i povinností, pozbytím zbytku kmenového statku; tento zbytek kmenového statku není vyloučen z exekuce a náleží do konkursní podstaty. Úpadce není